

Sag C-306/20**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

9. juli 2020

Forelæggende ret:

Administratīvā apgabaltiesa (Letland)

Afgørelse af:

4. juni 2020

Sagsøger:

SIA Visma Enterprise

Sagsøgt:

Konkurrences padome

Hovedsagens genstand

Søgsmål anlagt af det lettiske handelsselskab SIA Visma Enterprise ved Administratīvā apgabaltiesa (appeldomstolen i forvaltningsretlige sager) inden for rammerne af national konkurrenceret med påstand om annullation af en afgørelse truffet af Latvijas Republikas Konkurences padome (Republikken Letlands konkurrenceråd, herefter »konkurrencerådet«), som pålagde selskabet en bøde med den begrundelse, at der i de kontrakter, som det pågældende selskab indgik med distributøerne af dets produkter (to regnskabsprogrammer), var fastsat en bestemmelse om den pågældende distributørs forbeholdelse eller reservation af kunder i en bestemt periode (op til seks måneder) før købsaftalens indgåelse, dvs. i den periode, hvor salgsprocessen fandt sted.

Genstand og retsgrundlag for forelæggelsen

I hovedsagen, der vedrører en indenlandsk situation i [medlems]staten, men hvor nationale regler, der i det væsentlige svarer til de EU-retlige konkurrenceregler, finder anvendelse, har den forelæggende ret på grundlag af artikel 267 TEUF anmodet om en fortolkning af artikel 101, stk. 1, TEUF samt artikel 2 og artikel 4, litra b), i forordning nr. 330/2010 med henblik på at fastslå:

- om en aftale mellem en producent og nogle distributører, hvorefter den distributør, der har registreret en potentiel transaktion med en kunde hos producenten, har fortrinsret til at gennemføre salgsprocessen med den pågældende kunde i en periode på seks måneder fra registreringen – medmindre kunden modsætter sig dette – skal betragtes som en kartelaftale
- om og på hvilke betingelser denne aftale kan være omfattet af de fritagelser, der er fastsat i EU-retten, navnlig dem, der vedrører eksklusive distributionssystemer
- hvilken betydning den omstændighed, at i) medkontrahenterne (distributørerne) ikke er blevet pålagt en bøde, ii) distributionsnettets markedsandel ikke overstiger 30% og iii) distributørens kunde har ret til at modsætte sig denne fordel, samt andre omstændigheder i sagen kan have i denne forbindelse.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Kan en aftale mellem en producent og nogle distributører som omhandlet i den foreliggende sag (hvorefter den distributør, der først har registreret en potentiel transaktion, har fortrinsret i en periode på 6 – seks – måneder regnet fra registreringen af en potentiel transaktion til at gennemføre salgsprocessen med den pågældende slutbruger, medmindre denne modsætter sig det) i henhold til en korrekt fortolkning af traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde anses for en aftale mellem virksomheder, der har til formål at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen som omhandlet i artikel 101, stk. 1 [TEUF]?
- 2) Er der holdepunkter i den aftale mellem en producent og nogle distributører, som er omhandlet i den foreliggende sag, fortolket i overensstemmelse med bestemmelserne i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, der gør det muligt at vurdere, om denne aftale ikke er undtaget fra det generelle kartelforbud?
- 3) Kan den aftale mellem en producent og nogle distributører, som er omhandlet i den foreliggende sag, fortolket i overensstemmelse med bestemmelserne i traktaten om den Europæiske Unions funktionsmåde, betragtes som en undtagelse? Gælder den undtagelse, der tillader, at der indgås vertikale aftaler, der begrænser aktivt salg ind i det eksklusivområde eller til den eksklusive kundegruppe, som er reserveret leverandøren, eller som leverandøren har tildelt en anden køber, forudsat at begrænsningen ikke begrænser køberens kunders salg, og hvor leverandørens (sagsøgerens) markedsandel ikke overstiger 30%, kun for eksklusive distributionssystemer?
- 4) Kan den aftale mellem en producent og nogle distributører, som er omhandlet i den foreliggende sag, fortolket i overensstemmelse med traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, udgøre en forbudt aftale udelukkende på grundlag af en enkelt økonomisk aktørs ulovlige adfærd? Er der under omstændighederne i den foreliggende sag, fortolket i overensstemmelse med

bestemmelserne i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, holdepunkter for at antage, at en enkelt økonomisk aktør deltager i et kartel?

5) Er der under omstændighederne i den foreliggende sag, fortolket i overensstemmelse med bestemmelserne i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, holdepunkter for at antage, at der foreligger en formindskelse (forvridning) af konkurrencen inden for rammerne af distributionssystemet eller en fordel for sagsøgeren eller en negativ indvirkning på konkurrencen?

6) Er der under omstændighederne i den foreliggende sag, fortolket i overensstemmelse med bestemmelserne i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, holdepunkter for at antage, at der foreligger negative virkninger for konkurrencen i eller uden for distributionssystemet, hvis distributionsnettets markedsandel ikke overstiger 30% (sagsøgeren er producent, og sagsøgerens markedsandel omfatter derfor også distributørernes videresalg), og er den nævnte aftale omfattet af kartelforbuddet?

7) I henhold til artikel 101, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 2 i Kommissionens forordning nr. 330/2010 af 20. april 2010, sammenholdt med artikel 4, litra b), heri:

- Gælder undtagelsen for et distributionssystem, hvorefter (i) distributøren (forhandleren) vælger den potentielle kunde, vedkommende vil samarbejde med, (ii) leverandøren ikke på forhånd på grundlag af objektive kriterier, der er klart kendt og kontrollerbare, har fastlagt en bestemt gruppe af kunder til hver distributør til levering af deres tjenester, (iii) leverandøren – på distributørens (forhandlerens) anmodning – foretager en reservation af potentielle kunder til den pågældende distributør, (iv) de øvrige distributører ikke kender til eller ikke på forhånd er informeret om reserveringen af en potentiel kunde, eller i medfør af hvilket (v) det eneste kriterium for reservation af en potentiel kunde, og for fastlæggelse af det dertil hørende eksklusive distributionssystem til fordel for en bestemt distributør, er den pågældende distributørs anmodning herom og ikke leverandørens afgørelse, eller i medfør af hvilket (vi) reservationen forbliver i kraft i 6 – seks – måneder fra registreringen af den potentielle transaktion (hvorefter den eksklusive distribution ikke længere er i kraft)?
- Skal det passive salg anses for ikke at være begrænset, hvis aftalen mellem leverandøren og distributøren indeholder en betingelse om, at køber (slutbrugeren) kan modsætte sig den nævnte reservation, men køber (slutbrugeren) ikke er blevet underrettet om en sådan betingelse? Kan køber (slutbrugeren) adfærd påvirke (begrunde) betingelserne i aftalen mellem leverandøren og distributøren?

Anførte EU-retlige forskrifter

Artikel 101, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Artikel 2 og artikel 4, litra b), i Kommissionens forordning (EU) nr. 330/2010 af 20. april 2010 om anvendelse af artikel 101, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på kategorier af vertikale aftaler og samordnet praksis (EUT 2010, L 102, s. 1).

Domstolens praksis

Domstolens dom af 14. marts 2013, Allianz Hungária Biztosító m.fl. (C-32/11, EU:C:2013:160), præmis 20.

Nationale retsforskrifter

Konkurrences likums (konkurrenceloven) (*Latvijas Vēstnesis*, nr. 151, 23.10.2001, i sin ændrede affattelse) artikel 1, 2 og 11 (herefter »konkurrenceloven«) (denne lovs artikel 11, stk. 1, svarer i det væsentlige til artikel 101, stk. 1, TEUF).

Ministru kabineta 2008.gada 29.septembra noteikumi Nr. 797 »Noteikumi par atsevišķu vertikālo vienošanos nepakļaušanu Konkurences likuma 11. panta pirmajā daļā noteiktajam vienošanās aizliegumam« (ministerrådets dekret nr. 797 af 29.9.2008, »Bestemmelser om, at visse vertikale aftaler ikke skal være undergivet forbuddet mod konkurrencebegrænsende praksis som fastsat i konkurrencelovens artikel 11, stk. 1«) (*Latvijas Vēstnesis*, nr. 153, 2.10.2008) (herefter »dekret nr. 797«, punkt 8.2.1 [indholdet af dette punkt svarer til undtagelsesbestemmelsen i artikel 4, litra b), nr. i), i forordning nr. 330/2010].

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

- 1 Sagsøgeren, SIA Visma Enterprise (oprettet ved fusionen af to selskaber, der er idømt en bøde ved den omtvistede afgørelse, nemlig SIA FMS Software og SIA FMS), er indehaver af ophavsrettighederne til to regnskabsprogrammer: *Horizon* og *Horizon Start* (herefter »de pågældende produkter«).
- 2 Sagsøgeren distribuerede de pågældende produkter både selv og gennem distributører, idet selskabet indgik standardaftaler om partnerskab med distributørerne (herefter »den/de omtvistede aftale(r)«).
- 3 Den omtvistede aftales punkt 4.1 (herefter »den omtvistede klausul«) fastsatte (i denne tekst omtales sagsøgeren som »leverandør« og distributøren som »partner«):

»Ved indledningen af salgsprocessen med en bestemt slutbruger registrerer partneren den potentielle transaktion i den database, som leverandøren har

oprettet, ved at sende det elektroniske ansøgningskema, der er anført i bilag 1 til kontrakten, suppleret med alle mulige og tilgængelige oplysninger, der er anført i bilag 1. I tilfælde af registrerede potentielle transaktioner gives der fortrinsret til gennemførelse af salgsprocessen med den pågældende slutbruger til den partner, der først registrerede transaktionen, medmindre slutbrugeren modsætter sig det. Fordelen består i 6 (seks) måneder fra datoen for registreringen af den potentielle transaktion.«

- 4 Ved afgørelse af 9. december 2013 (herefter »den omtvistede afgørelse«) fastslog konkurrencerådet, at den omtvistede klausul var i strid med forbuddet i konkurrencelovens artikel 11, stk. 1, og at de omtvistede aftaler derfor måtte kvalificeres som konkurrencebegrænsende aftaler mellem distributører. Ved samme afgørelse blev sagsøgeren pålagt en bøde på 64 029,23 EUR (45 000 LVL). Konkurrencerådet fandt det hverken hensigtsmæssigt eller nødvendigt at pålægge distributørerne ansvar for kartellet som medvirkende. Konkurrencerådet anførte ligeledes, at overtrædelsen havde varet mere end fem år og var ophørt på sagsøgerens initiativ.
- 5 Sagsøgeren anlagde sag til prøvelse af denne afgørelse ved den forelæggende ret. Ved dom af 8. maj 2015 tog den forelæggende ret delvist sagsøgerens påstand til følge for så vidt angår den solidariske pålæggelse af en bøde over for de to enheder (de to selskaber, ved hvis fusion sagsøgeren blev stiftet), men frifandt i øvrigt konkurrencerådet.
- 6 Efter at have behandlet kassationsappellen iværksat af begge parter, ophævede Senāta Administratīvo lietu departaments (øverste domstol, afdeling for forvaltningsretlige sager, herefter »Senāts«) ved dom af 16. juni 2017 den forelæggende rets dom af 8. maj 2015 og hjemviste sagen til fornyet behandling. Ved dom af 13. september 2018 frifandt den forelæggende ret på ny sagsøgte, idet den fastslog, at den omtvistede afgørelse var lovlig og begrundet. Efter at have behandlet sagsøgerens efterfølgende kassationsappel, ophævede Senāts ved dom af 26. november 2019 den forelæggende rets dom af 13. september 2018, idet Senāts anførte, at denne dom ikke i tilstrækkelig grad havde undersøgt sagsøgerens argumenter vedrørende aftalens art, dens retlige og økonomiske sammenhæng og under hensyntagen til beviserne for dens effektive gennemførelse.
- 7 Blandt andre betragtninger fandt Senāts, at den forelæggende ret med urette havde konkluderet, at forbeholdet »medmindre slutbrugeren modsætter sig dette« i den omtvistede klausul ikke var relevant. Med henblik på at fastlægge aftalens art, rækkevidde og begrænsninger var det vigtigt at undersøge, hvorledes deltagerne i aftalen ønskede at gennemføre den, navnlig hvorledes kundernes eventuelle indvendinger ville blive behandlet, og hvilke begrænsninger i sælgerens handlinger de indvendinger, som kunden måtte fremføre, ville kunne føre til. Efter Senāts' opfattelse var det desuden uden betydning, om kunden var klar over, at der forelå et sådant forbehold, og om kunden var bekendt med aftalens indhold i almindelighed. Det vigtige var, hvordan sælgerne forventedes at handle i

salgsprocessen, hvis de modtog sådanne indvendinger. Senäts tilføjede, at aftalens indhold skulle vurderes på grundlag af såvel dens ordlyd som de beviser, som de to parter i proceduren havde fremlagt, og som kunne godtgøre aftalens egentlige beskaffenhed.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

Spørgsmålet, om der foreligger en overtrædelse

- 8 Den ordning, der er fastsat i den anfægtede klausul, ifølge hvilken distributøren ved at registrere en potentiel transaktion i en kundedatabase opnår en »fortrinsret til gennemførelse af salgsprocessen«, og denne fordel opretholdes for en bestemt periode, nemlig seks måneder, reducerer ifølge **konkurrencerådet** konkurrencen mellem distributører og deres konkurrencemæssige pres på hinanden. For så vidt som der udelukkende er tale om potentielle kunder, har distributørerne ikke mulighed for at konkurrere om at tilbyde de pågældende produkter på gunstigere vilkår. Indrømmelsen af en sådan fordel svarer til en koordineret fordeling af kunder mellem distributører foretaget af sagsøgeren, som begrænser konkurrencen mellem dem. Givet, at den omtvistede klausul har til formål at begrænse konkurrencen, udgør den ifølge konkurrencerådet en begrænsning på grund af sit formål, og det er derfor ikke nødvendigt at analysere den omtvistede klausuls faktiske anvendelse eller virkninger. Ifølge konkurrencerådet er angivelsen »[...] medmindre slutbrugeren modsætter sig det«, der er indeholdt i den omtvistede klausul, ikke relevant for vurderingen af, hvilket beviskrav der gælder for en konkurrencebegrænsning. Hvis denne betingelse skulle tages i betragtning ved fastlæggelsen af det bevisniveau, der kræves i det foreliggende tilfælde, ville begrænsningen afhænge af den praktiske gennemførelse af aftalen for hver enkelt distributør. Alvorlige konkurrencebegrænsninger foreligger imidlertid uafhængigt af kundens adfærd.
- 9 **Sagsøgeren** har bestridt, at selskabets handlinger har til formål at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen. Den omtvistede aftale fastsætter ikke en ordning, hvorefter registreringen af en potentiel transaktion fjerner eller begrænser konkurrencen, da der ikke foreligger en gensidig aftale om, at distributørerne ikke afgiver tilbud til en (forbeholdt) kunde registreret af en anden distributør, og sagsøgeren har ikke lovet, at denne ikke vil drøfte den pågældende kunde med en anden distributør. Ifølge sagsøgeren forhindrer registreringen på ingen måde andre distributører i aktivt at handle med kunder, som allerede er blevet betjent af en af distributørerne eller af sagsøgeren selv, herunder vedrørende senere perioder. Kunden har således ret til at vælge enhver distributør, således at muligheden for en opdeling af markedet er udelukket. Der foreligger ikke andre omstændigheder (end den omtvistede aftale), der bekræfter parternes fælles mål om at fordele markedet mellem sig for så vidt angår kunderne. Hvis en distributør ikke er blevet underrettet om en bestemt reservation, der er foretaget af en anden distributør, er førstnævnte ikke undergivet nogen faktisk begrænsning og er heller ikke blevet tilskyndet til at afholde sig fra at afgive tilbud til kunden. Konkurrencen mellem

distributørerne er således på ingen måde begrænset. Den omtvistede aftale indeholder heller ikke bestemmelser om en tvangsordning eller sanktioner. Sagsøgeren har tilføjet, at selv om Den Europæiske Unions Domstol har undersøgt vilkårene for markedsdeling i forbindelse med et selektivt distributionssystem baseret på distributionen af luksusprodukter, finder dens konklusioner om lovligheden af markedsdelingsbetingelser anvendelse på alle retligt begrundede distributionssystemer (selektive og eksklusive).

Begrundelsen for den omtvistede klausul (lovligt formål)

- 10 **Sagsøgeren** har anført, at hvis en aftale, der begrænser videreforskerens salgsmuligheder, herunder til visse kunder, har et lovligt formål og anvendes forholdsmæssigt, kan en sådan aftale ikke anses for forbudt i henhold til konkurrencelovens artikel 11, stk. 1. Selskabet har gjort gældende, at fordelene ved den omtvistede klausul tilskyndede distributørerne til aktivt at distribuere de pågældende produkter, dvs. at distributørerne aktivt konkurrerede med hinanden. Sagsøgeren har anført, at selskabet har behandlet alle distributørerne lige ved at fastsætte de samme salgsbetingelser over for alle selskabets autoriserede distributører, som blev behandlet efter først til mølle-princippet. Nødvendigheden af den omtvistede klausul skyldes de særlige forhold inden for den pågældende sektor og vedrørende det pågældende produkt. De pågældende produkter er komplekse regnskabsprogrammer, som skal ajourføres regelmæssigt, og som under visse omstændigheder skal tilpasses den pågældende kundes særlige behov. For at sikre, at kunden modtager et kvalitets- og effektivt produkt (spørgsmål vedrørende produktets omdømme), er såvel sagsøgerens kontrol med distributørernes arbejde som en regelmæssig konsultation mellem sagsøgeren og distributørerne om installeringen af det pågældende produkt og forslag til specifikke løsninger nødvendig. Endvidere gav den omtvistede klausul sagsøgeren som producent mulighed for at planlægge sine indtægter, identificere en potentiel kundekreds, træffe beslutning om investeringer i udviklingen af sit produkt, udnytte ressourcerne effektivt og fastsætte tilsvarende betingelser for samarbejde med distributørerne samt at yde kunden en rabat fra producenten, som distributøren havde anmodet om.
- 11 Ifølge **konkurrencerådet** må den omhandlede aftales formål anses for at begrænse konkurrencen, navnlig henset til den omstændighed, at sagsøgeren ikke har givet en rationel og økonomisk rimelig forklaring, der kan begrunde nødvendigheden af at begrænse en distributørs ret til at tilbyde sine tjenesteydelser til en kunde, som en anden distributør forinden har underrettet sagsøgeren om, at denne har reserveret sig selv. Det er således ikke nødvendigt at reservere kunder for at kunne identificere den potentielle kundekreds og træffe beslutning om omlægninger i produktudviklingen, da man i stedet kan anvende historiske oplysninger.

Eventuel fritagelse fra forbuddet

- 12 **Sagsøgeren** er af den opfattelse, at den omtvistede kontrakt er fritaget (undtagelse fra forbuddet) i henhold til punkt 8.2.1 i dekret nr. 797.
- 13 **Konkurrencerådet** har heroverfor gjort gældende, at den omtvistede kontrakt begrænser den kundekreds, distributørerne har tilladelse til at markedsføre de pågældende produkter til. Konkurrencerådet har endvidere anført, at punkt 8.2.1 i dekret nr. 797 i særlige tilfælde gør det muligt at begrænse aktivt salg (distributørernes adfærd, som består i aktivt at søge kunder inden for et ikke-begrænset område eller en ikke-begrænset kundekreds), men forbyder begrænsning af passivt salg (det tilfælde, hvor en kunde, der ikke hører til området eller til de kunder, som er tildelt distributøren som eneleverandør, henvender sig til distributøren). Undtagelsen finder kun anvendelse i situationer, hvor der findes et eksklusivt distributionssystem. Denne bestemmelse kan ikke gøres til genstand for en vid fortolkning, der omfatter alle tilfælde, hvor der er indgået en »eksklusivaftale« ved en enkelt gang at sælge en vare til en bestemt kunde. Den omtvistede klausul indeholder ifølge konkurrencerådet således ikke bestemmelser om et eksklusivt distributionssystem. Det omtvistede system kan ikke anses for at være eksklusivt, fordi det ikke er fastlagt på forhånd, og idet dets eksklusivitet fastsættes selektivt af distributørerne selv. Det er derfor heller ikke nødvendigt at vurdere de eventuelle begrænsninger af passivt salg. En distributør kan ikke forhindres i at konkurrere om en bestemt kunde, når denne distributør er i stand til at tilbyde en bedre pris og en ydelse af bedre kvalitet. Den reservation, der er tale om i den foreliggende sag, begrænser de øvrige distributørers mulighed for at tilbyde lavere priser og en højere kvalitet, således at den medfører en konkurrencebegrænsning på grund af sit formål.

Antallet af overtrædere

- 14 **Sagsøgeren** har gjort gældende, at den omtvistede afgørelse burde have specificeret antallet af deltagere i overtrædelsen for at fastslå overtrædelsen. Idet distributørerne i den omtvistede afgørelse ikke blev anset for skyldige i en overtrædelse, er kun en enkelt aktør fundet skyldig i overtrædelsen. For at fastslå, at der forelå en kartelaftale, skulle konkurrencerådet have identificeret to eller flere aktører i overtrædelsen. Konkurrencerådet har ikke et skøn med hensyn til at pålægge ansvar for ulovlige handlinger. Desuden blev den omtvistede klausul ikke pålagt distributørerne, navnlig i betragtning af, at disse havde større interesse i denne klausul end sagsøgeren.
- 15 **Konkurrencerådet** er af den opfattelse, at det var berettiget til ikke at pålægge distributørerne ansvar for kartelaftalen, for så vidt som disse ikke deltog aktivt i indgåelsen af den omtvistede aftale, og idet deres forhandlingsposition i forhold til sagsøgeren var ubetydelig. For at fastslå, at der foreligger en overtrædelse af konkurrencelovens artikel 11, stk. 1, i tilfælde af en kartelaftale, er det ikke nødvendigt at pålægge alle karteldeltagerne ansvar. Konkurrencerådet afsluttede proceduren mod distributørerne, ikke fordi det ikke i deres adfærd havde

konstateret en tilsidesættelse af denne bestemmelse, men af hensigtsmæssighedshensyn.

Definitionen af det relevante marked og markedsandelen

- 16 **Sagsøgeren** har gjort gældende, at konkurrencerådet i strid med bestemmelserne, logikken og dets egne konklusioner om vertikale aftaler har defineret et enhedsmarked, hvor såvel sagsøgeren (engrosniveau) som dennes distributører (detailniveau) opererer. Der er tale om en grundlæggende fejl ved definitionen af det relevante produktmarked. Det relevante marked er af væsentlig betydning, for så vidt som konkurrencerådet skulle vurdere, om fritagelserne i dekret nr. 797 kunne finde anvendelse.
- 17 **Konkurrencerådet** har gjort gældende, at afgrænsningen af det relevante marked ikke var relevant for lovligheden af den omtvistede afgørelse, eftersom den omhandlede kartelaftale ikke var fritaget i henhold til dekret nr. 797, ikke fordi de markedsandelstærskler, der var fastsat i dekretets bestemmelser, var overskredet, men fordi aftalen medførte en konkurrencebegrænsning på grund af sit formål.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 18 Den forelæggende ret har anført, at den i hovedsagen omhandlede aftale ikke kan påvirke samhandelen mellem medlemsstater. Eftersom den nationale bestemmelse, der finder anvendelse, nemlig konkurrencelovens artikel 11, stk. 1, opstiller den samme retlige ramme som artikel 101, stk. 1, TEUF, er det imidlertid vigtigt at undgå, at der i Letland anvendes et andet kriterium for konstatering af, at der foreligger vertikale konkurrencebegrænsende aftaler.
- 19 Den forelæggende ret har derfor på grundlag af Domstolens praksis, navnlig dom *Allianz Hungária Biztosító m.fl.* (C-32/11, EU:C:2013:160), præmis 20, konkluderet, at der foreligger et retsgrundlag for at forelægge de præjudicielle spørgsmål med henblik på at få oplyst, om karakteren af en aftale som den i hovedsagen omhandlede (som bestemmer, at den distributør, der tidligere har registreret transaktionen, i tilfælde af potentielle transaktioner har fortrinsret til gennemførelse af salgsprocessen med den pågældende slutbruger, medmindre denne modsætter sig det, og at denne fordel består i en periode på seks måneder efter registreringen af den potentielle transaktion) gør det muligt at konkludere, at den nævnte aftale objektivt set har til formål at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen inden for markedet.